

LBRIS | We know
SFÂNTUL books

TIHON DIN ZADONSK

Sfaturi despre rugăciune

Traducere din limba rusă
Adrian Tănăsescu-Vlas

editura
Σοφία

București

Cuprins

Despre rugăciune, altfel spus despre chemarea lui Dumnezeu	5
Ce trebuie să cerem de la Milostivul Tată Ceresc?	13
Rugăciunea Domnească	27

Pilde de rugăciune din Sfânta Scriptură

Rugăciunea păcătosului care se pocăiește	55
Rugăciunea celui care se pocăiește	55
Rugăciunea celui ce simte mânia lui Dumnezeu în conștiința sa	56
Rugăciune în felurite ispite.	58
Rugăciune atunci când gândurile tulbură sufletul și îl pleacă a se deznădăjdi de mila lui Dumnezeu	59
Rugăciune la tot necazul și strâmtorarea . .	62
Cum se cuvine a mângâia cu credința sufletul necăjit.	64
Rugăciune pentru ca ajutorul lui Dumnezeu să nu se depărteze de la noi	65

Mulțumire către Dumnezeu din partea păcătosului care a părăsit păcatele și se pocăiește	67
Mulțumire către Dumnezeu pentru pedeapsa Lui părintească	69
Rugăciune pentru paza limbii	69
Rugăciune luată din <i>Psalmul</i> 50	70
Rugăciune și mărturisire de obște a credincioșilor	76

**Rugăciuni către Hristos, Fiul lui
Dumnezeu, după Sfânta Evanghelie**

Rugăciune luată din pilda semănătorului. .	81
Rugăciune luată din istoria canaanencei .	82
Rugăciunea celui ispitit, luată din istoria primejduirii pe mare a apostolilor.	83
Rugăciune luată din istoria despre Schimbarea la față	83
Rugăciune luată din istoria despre leproși .	84
Rugăciune luată din istoria despre orbi . .	85
Rugăciune luată din felurite istorii	86
Rugăciune pentru înnoirea duhovnicească. .	86

Rugăciunea, altfel spus chemarea numelui lui Dumnezeu, este de trei ori îndatorire a creștinului: îndatorire față de Dumnezeu, îndatorire față de sine însuși și îndatorire față de aproapele.

1) De îndatorirea noastră față de Dumnezeu ține să arătăm, prin rugăciune și prin chemarea Lui, credința noastră în El, faptul că credem cu adevărat în El, că alt Dumnezeu afară de El nu știm, că pe El Îl mărturisim ca izvor al tuturor bunătăților, că în Dânsul nădăjduim ca în adevăratul nostru Tată, Care iubește pe fiii Săi și le dă cele cerute de la Dânsul – precum fiii cei după trup nu vin cu cerere

la tată străin, ci la tatăl lor, după cum spune apostolul: „cum vor chema pe Cel în Care n-au crezut?” (*Romani* 10, 14). Și Însuși Domnul Dumnezeu grăiește: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău” (*Ieșirea* 20, 2), adică „numai pe Mine să Mă știi, să Mă mărturisești, numai în Mine să nădăjduiești și tot binele de la Mine să îl cauți. «Cheamă-Mă pe Mine în ziua necazului tău, și te voi scoate»” (*Psalmi* 49, 15)”.

2) De îndatorirea față de sine însuși, fiindcă atât în cele trupești, cât și în cele duhovnicești suntem săraci, sărmani și nevoiași – și, ca atare, trebuie să căutăm prin credință tot binele de la Dătătorul tuturor bunătăților, Tatăl Ceresc.

3) De îndatorirea față de aproapele, fiindcă dragostea creștinească cere să ne rugăm și pentru aproapele nostru, și să cerem cele bune atât pentru noi, cât și pentru el de la Dumnezeul nostru, precum spune apostolul:

„rugăți-vă unul pentru altul, ca să vă vindecați” (*Iacob 5, 16*).

Știe Dumnezeu de ce avem nevoie și mai înainte de a cere noi, precum spune Hristos: „știe Tatăl vostru Cel ceresc că trebuință aveți de acestea toate” (*Matei 6, 32*) – adică de mâncare, de băutură și de toate cele trebuincioase pentru viață – și dă bunătățile Sale dreptilor și păcătoșilor, ca un Milostiv și Îndurat, „că soarele Său îl răsare peste cei răi și peste cei buni, și plouă peste cei drepti și peste cei nedrepti” (*Matei 5, 45*). Așijderea știe că și bunătățile duhovnicești – cum ar fi credința, harul, pacea conștiinței și celelalte – ne sunt de trebuință pentru mântuire. Noi însă trebuie să știm că toate bunătățile vin de la Dumnezeu, „că toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este, pogorând de la Părintele luminilor” (*Iacob 1, 17*) – și, drept aceea, trebuie să le ce-

rem de la Dumnezeu cu credință, ca să cunoaștem și să recunoaștem că de la El primim toate, iar primindu-le să-I mulțumim Lui, ca Binefăcătorului care ne miluiește pe noi în dar.

Pe fiecare credincios îl îndeamnă la rugăciune următoarele pricini:

1) Dumnezeu Însuși **poruncește** să ne rugăm Lui și să Îl chemăm: „cheamă-Mă pe Mine în ziua necazului tău” (*Psalmii* 49, 15). „Cereți, căutați, bateți”, spune Hristos (*Matei* 7, 7). Și în alte locuri ale Sfintei Scripturi se poate afla aceeași poruncă.

2) **Nevoia** noastră, cea trupească și cea duhovnicească deopotrivă, ne îndeamnă la rugăciune: nevoia trupească – de cele vremelnice și ale vieții celei vremelnice, nevoia duhovnicească – de cele ce privesc mântuirea sufleteilor noastre.

3) Ne împresoară multe **necazuri**, nevoi, strâmtorări, suferințe și ispite, pe care singuri, fără ajutorul lui Dum-

nezeu, pentru care ne rugăm ca să ni se dea, nu le putem învinge.

4) Negrăitul **folos** care vine din rugăciune, fiindcă rugăciunea smerită dobândește orice de la Domnul Cel Bun și Milostiv, precum vedem în multe locuri ale Sfintei Scripturi.

5) **Mare lucrare a bunătății dumnezeiești** este aceasta, ca omul să se învrednicească a împreună-vorbi cu Neurmatul Dumnezeu – cu Tatăl și cu Fiul și cu Sfântul Duh –, a-I înfățișa nevoile sale și a se ruga pentru ele, a-L lăuda, a-L cânta și a-I mulțumi, lucru care se face prin rugăciune adevărată, credincioasă și smerită, cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur: „Când te rogi, oare nu cu Dumnezeu stai de vorbă, spune-mi? Când citești, pe El Îl asculți cum îți vorbește”¹. Omul se socotește fericit atunci când stă de vorbă cu un monarh pământesc; deci, cum să nu fie datorii creștinii a socoti drept

¹ Omilia 6 la I Tesaloniceni.

mare fericire faptul că li se îngăduie să stea de vorbă cu Împăratul Ceresc, Preabunul și Milostivul Dumnezeu – și nu numai că li se îngăduie, ci ne și îmbie la aceasta; și nu numai că ne îmbie, ci ne și învață cum să ne apropiem de El și să ne rugăm, precum arată Rugăciunea Domnească. „Așa să vă rugați”, spune Hristos (*Matei 6, 9*). Cum așa? – *Tatăl nostru!* – Cine suntem noi? – Oameni, care L-am mâniat, robi netrebniți, păcătoși, pământ și cenușă. O, Preamilostivul nostru Dumnezeu! Pretutindeni ne întâmpină bunătatea Ta, oriîncotro ne-am întoarce; și spre orice am căuta, pretutindeni aflăm prilej a ne minuna de preamarea bogăție a milei Tale.

6) Ne dă imbold la rugăciune auzirea fără de îndoială a făgăduinței: „Amin, amin grăiesc vouă: orice veți cere de la Tatăl întru numele Meu, va da vouă”, spune Hristos-Adevărul (*Ioan 16, 23*).

Milostivul Tată Ceresc?

1) Tot ce privește slava numelui Lui și folosul nostru, atât pe cel trupesc și vremelnic, cât și pe cel duhovnicesc și veșnic; ceea ce este poruncit și făgăduit în sfântul Lui cuvânt și ceea ce voiește sfânta Lui voie, descoperită nouă într-aceeași Sfântă Scriptură. De **folosul duhovnicesc** țin acele bunătăți ce sunt de trebuință spre mântuirea sufletului și spre primirea vieții veșnice: credința, iertarea păcatelor, statornicia în credință, răbdarea în necazuri, nevoi și strâmtorări ș.c.l. De **folosul trupesc** ține tot ce este de trebuință trupului nostru pentru a-l ține în viață, cum ar fi: sănătatea înfloritoare, înțelegerea, îndestularea cu cele de trebuință, mâncarea, hainele, odihna ș.c.l.

2) Trebuie să cerem bunătățile duhovnicești în chip cuviincios și să le

așteptăm fără de nici o îndoială, ca pe unele ce sunt neapărat trebuincioase pentru adevărata noastră fericire, fiindcă Însuși Dumnezeu a făgăduit să ni le dea pe acestea, fără nici o împruținare, atunci când Îl vom ruga în chip cuviincios. „Oricare va chema numele Domnului se va mântui” (*Romani 10, 13*). Și a întărit prin jurământ că „nu voiește moartea păcătosului” (*Iezechie 33, 11*). „Dacă voi, răi fiind, știți să dați daruri bune fiilor voștri, cu cât mai vârtos Tatăl Cel din cer va da Duh Sfânt celor ce cer de la El?” – spune Hristos (*Luca 11, 13*), „Care vrea ca toți să se mântuiască și întru cunoștința adevărului să vină” (*I Timotei 2, 4*). Deci, este lucru rău să vorbești așa: „Doamne, dacă voiești și îmi este de folos, iartă-mi greșalele, dă-mi harul ș.a.m.d.”, fiindcă este dincolo de orice îndoială că și Dumnezeu vrea, și de folos îmi este – sau, mai bine zis, am neapărată nevo-

LIBRIS | We know books
ie pentru mântuire – să mi se ierte păcatele ș.a.m.d.

3) Bunătățile cele vremelnice – cum ar fi sănătatea, prelungirea vieții, bunăstarea și celelalte – nu se cuvine să le cerem oricum, ci cu acest adăos: **dacă este plăcut sfintei Lui voi și pentru noi, cei care cerem, folositor** – „că pentru ce să ne rugăm precum se cade, nu știm”, cum spune apostolul (*Romani* 8, 26) – fiindcă adeseori rugăm pe Dumnezeu pentru ceea ce ne este vătămător și se împotrivește sfintei Lui voi. Copiii mici, când nu vor să facă baie, roagă pe mamele lor să nu îi spele, în vreme ce spălatul e spre folosul lor; așa fac și cei care cer de la Dumnezeu izbăvire de sub cruce, necaz, boală și alte suferințe, neștiind că le este cu mult mai de folos să fie în restriște decât în bunăstare. Doctorul știe ce e vătămător și ce e de folos pentru bolnav – iar bolnavul cere deseori de la doctor otravă